

paa det ærede Medlems og fleres Vegne skal have den Ære at fremføre.

Den Kendsgerning, det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds hentydede til, er denne: Der var i forskellige Blade fremkommet Rygter om Salg af de vestindiske Øer. Det siges — og derom kunde vi nu maaske faa Oplysning af den højtærede Regering —, at telegrafiske Meddelelser om disse Rygter er sluppet igennem Censuren. Disse Rygter blev dementeret af den højtærede Finansminister, og nu kommer det mærkelige, det, som har givet Anledning til Forbavselse rundt omkring: at Telegrammer, som herværende Korrespondenter til udenlandske Blade indleverede, og som kort og klart refererede dette Dementi, blev standset af Telegramcensuren. Efter hvad jeg har ladet mig sige, udøves Telegramcensuren af selve de tjenstgørende Tjenestemænd ved Telegrafvæsenet, dog saaledes, at der i Tvivlsfælde kan rekrutteres til højere Myndighed, Telegrafdirektøren, og for saa vidt der yderligere maatte være Tvivl, skal der — saaledes har man fremstillet Sagen for mig — rekrutteres ikke til det Resortministerium, hvorunder Telegrafvæsenet hører, men til det Pressebureau, som sorterer under Udenrigsministeriet og altsaa formentlig fungerer under den højtærede Udenrigsministers Ansvar. Saa meget er i alt Fald vist, at Besværinger over Standning af Telegrammer, foretagen af den saakaldte Telegramcensur, skal rettes til dette Bureau. Her fremkom altsaa det mærkelige, at denne Telegramcensur udøvedes saaledes, at Finansministerens Dementi blev standset, og dette maa man altsaa gaa ud fra er sket med den højtærede Udenrigsministers Vidende og Villie.

Det bliver da, hvis denne Fremstilling er rigtig, det første Spørgsmaal: Hvorfor har den højtærede Udenrigsminister desavoueret sin Kollega, og hvorfor er overhovedet det omtalte Telegram blevet stoppet? Man maa lægge Mærke til, at Censuren dog formentlig er indført under Hensyn til Ønskeligheden af at holde Telegrammer, der paa en eller anden Maade vedrører de krigsførende Magters Forhold, under Kontrol, men her er der Tale om et internationalt Forhold, der i ingen Henseende berører de krigsførende Magters Stilling og de store Krigsbegivenheder, der i Øjeblikket foregaar rundt omkring i Europa. Hvis Standningen, hvad man maa forudsætte, er sket med den højtærede Udenrigsministers Vidende og Villie, og der altsaa foreligger en saadan Des-

avouering af hans Kollega, bibringer denne Anvendelse af Censuren uvilkaarlig en den Forestilling, at den højtærede Udenrigsminister har ligget inde med en Viden om det i Telegrammet berørte Forhold, som den dementerende Finansminister ikke har haft eller i hvert Fald ikke har haft paa det Tidspunkt, da han gav Dementiet. Og jeg vil dertil knytte end yderligere det Spørgsmaal: Vil denne Censur ogsaa blive opretholdt overfor Telegrammer, der refererer den Forhandling, der nu her foregaar?

Dette bringer mig da paa naturlig Maade til et Øjeblik at beskæftige mig med Telegramcensuren overhovedet, da dens Udøvelse sikkert i mange andre Tilfælde end det ene, jeg her har anført, giver grundet Anledning til Forundring, ja endog Uvillie blandt Korrespondenter til store udenlandske Blade — Blade, hvis Dom ikke under de nærværende Forhold kan være Danmark ligegyldig. Jeg skal nævne et særlig flagrant Eksempel, der kaster Lys over den Maade, hvorpaa Telegramcensuren udøves. En Korrespondent til et norsk og et svensk Blad sender en Morgenstund telegrafisk Meddelelse til disse tvende Blade om, at den konservative Provinspresse har indeholdt visse Sensationsrygter om Fredsbestræbelser, der skulde være formidlede ved Hjælp af en fremragende dansk Mand. Disse to Telegrammer faar Lov til at passere Telegramcensuren. Samme Aften indeholder „Nationaltidende“ et Dementi af selve Sensationsrygterne, støttet paa Udtalelser af et fremragende Medlem af det høje Ministerium. Derefter sendes Telegrammer om Rygterne og om Dementiet, dels til et engelsk Blad, dels til et norsk Blad, altsaa umiddelbart efter „Nationaltidende“s Aftennummers Fremkomst, og disse faar ogsaa Lov til at passere. Men samtidig eller maaske lidt senere stoppes Telegrammer af fuldkommen tilsvarende Indhold uden Tilføjelse af nogen som helst Kommentar, som Korrespondenterne til „Vossische Zeitung“ og andre fremragende tyske Blade vilde have afsendt. Endnu senere paa Aftenen ønsker hin allerede af mig omtalte Korrespondent til et norsk og et svensk Blad — han har altsaa allerede om Morgen telegrafisk meddelt Rygtet — at faa det i „Nationaltidende“ indeholdte Dementi telegraferet til sine norske og svenske Forbindelser; og da disse to Blade udkommer paa noget forskellige Tidspunkter, er det ham magtpaaliggende først at sende telegrafisk Meddelelse om Dementiet til det norske Blad. Dette Telegram stop-